

عنوان مقاله:

نمود اعتقاد به بخت بد در شعر ابو العلاء معری طبق نظریه علامه محمد حسین طباطبایی (ره)

محل انتشار:

کنگره بین المللی زبان و ادبیات (سال: 1395)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

اسحق رحمانی - دانشگاه شیراز

صبیه ظفرآبادی - دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

بر طبق نظر فیلسوف بزرگ سید محمد حسین طباطبایی، برای هر کار و فعالیت چهار علت (فاعلی، مادی، صوری و غایی) قابل تشخیص است که مهمترین این علت ها، علت غایی است؛ یعنی آن انگیزه ای که کار برای آن انجام میشود. حال اگر رویدادی پیش آمد که با انگیزه (علت غایی مورد نظر) انسان مغایرت داشت، به آن نام صدفه و اتفاق می دهند. و نیز اگر غایتی پیش آید که غایت فعل و معلول کار نبود، علتی مجهول اثبات می کنند: بخت خوشی و بختبد. شعرا و ادبا از جمله افراد معتقد به بخت خوب و بخت بد هستند، که این موضوع باعث گسترش سایه ای بر ادبیات آنها به نام بدبینی شده است. این مقاله تلاش دارد که با آوردن مثال از ادب این شعرا بر عقیده (بخت خوب و بد) خطبطلان کشد و خواننده را از دام بدبینی برهاند. این مقاله در پی یافتن پاسخی است برای دو سوال زیر است: 1- آیا بخت خوب و بد وجود دارد 2- نمود اعتقاد به بخت خوب و بد را در آثار چه کسانی مشاهده می شود در نهایت این مقاله بعد از اشاره به شاهد مثال هایی از شعرای متشایم دوره های مختلف ادبیات عربی، با استناد به توضیح علامه درباره علت ایجاد چنین پنداری بر آن خط بطلان می کشد

کلمات کلیدی:

علامه طباطبایی- علت غایی- بخت خوب و بد- تشایم- ابو العلاء- اتفاق

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/581379>

